

[Morten Lange.]

er det sådan, at for at komme til en ende med problemet skal man have fat i en hel række af de ret store sager i vor skattelovgivning, først og fremmest skattefradragsretten, som er og bliver en misforståelse. Det er historisk dokumenteret og klart, at den er en misforståelse, men den har altså fået en særlig levkraft her i landet, og jeg ved ikke, hvordan vi får den henrettet — henrettes skal den, det er en af betingelserne for at få en fornuftig løsning af dette problem. Derfor må den sag ordnes.

Et andet problem, som vi også trænger til en nærmere analyse af, er selve forsørgerbegrebet, som er kommet ind i vor skattelovgivning forholdsvis sent, så vidt jeg har forstået, og som nu efterhånden findes i en stor del af vor sociale lovgivning og mange andre steder. Det lader sig derfor ikke sådan lige i en fart analysere igennem, hvorledes forsørgerbegrebets virkninger er. Men det er i hvert fald min opfattelse, at „forsørger“ i skattemæssig forstand kan være mange, mange forskellige ting, men alligevel behandles de ens. Jeg tror ikke, vi kommer til ende med en ophævelse af sambeskattningen, uden at vi samtidig får set på forsørgerbegrebet og givet det et mere naturligt indhold. Der er områder, hvor forsørgerbegrebet er særdeles aktuelt, og der er områder, hvor det er særdeles tvivlsomt, og det må vi have saneret på en eller anden måde.

De lovforslag, der ligger foran os, hjælper heller ikke til nogen som helst opklaring af spørgsmålet om de medhjælpende hustruers forhold, og det er helt klart, at det ikke engang er tilsigtet. Men der er ingen tvivl om, at blandt de medhjælpende hustruer er der en meget, meget stor del, som er egentlige arbejdere i virksomheden og tjener en betydelig del af pengene ind. Det vil være komplet uholdbart at holde denne gruppe ude, og som lovforslagene foreligger — hvis man ellers vil drømme om at gennemføre dem omtrent i den form, de har — er det en af de ting, man ikke kommer uden om.

Hvis man ser lidt nærmere på, hvilke mærkelige foranstaltninger man er nødt til at indføre i disse lovforslag, når de skal passe til den gældende skattelovgivning, vil man også opdage en masse ulogiske og urimelige ting. Der vil ikke være ret mange

mennesker i dette kongerige, der vil kunne forstå, at en mand skal behandles på én måde, når han er invalidepensionist, men på en helt anden måde, når han bliver folkepensionist. I det ene tilfælde skal han særbeskattes, i det andet sambeskattes. Der kan godt gives nogenlunde fornuftige forklaringer på noget sådant, men da ingen umiddelbart vil kunne forstå det, vil det synes urimeligt. Sådan er der så meget. Men lad gå med det; man kan måske få et særligt finansministerielt udvalg til at komme med pædagogiske udtalelser om det, så det glider ned.

Hvad der er meget værre, er, at skattefradragsretten og en hel del tilsvarende forhold gør, at der med denne lovgivning kan foretages manipulationer, der åbenbart er ret betydelige. Der er overflytning af det uudnyttede skattefri bundfradrag og en hel masse andre poster, hvor man kan jonglere med indtægterne og så godt, som man kan komme af sted med det, på lovens grund sørge for at udjævne indtægterne. Jeg er helt sikker på, at der for landets revisorer vil opstå en tumleplads, som vil være endnu mere fremragende end den store, de allerede har. Det viser i virkeligheden, at skattefradragsretten og alle de mange andre fradrag, vi lever med her, får nye, gigantiske opsving i urimelighed, hvis finansministerens lovforslag bliver vedtaget, hvad de altså formodentlig heller ikke bliver.

Men det værste ved problemet er, så vidt jeg kan se, den administrative forøvelse af skattevæsenets byrder, som denne lovgivning vil medføre. Det er ikke alene det, at der kommer så og så mange hundredtusinder nye selvangivelser — det er galt nok; jeg ved, at skattevæsenet ikke har tid til at se ordentligt på dem, de får i forvejen, og når der så kommer 600.000 mere, eller hvor meget det nu bliver, bliver det helt vanvittigt.

Det er imidlertid ikke gjort hermed, for forslagene medfører nye ting, som skattevæsenet skal tage sig af. De skal sammenligne selvangivelserne parvis for at se, om tallene stemmer, altså om nogle af disse forskellige fradrag, som den ene kan foretage, men som også den anden kan foretage, er korrekt afstemt. Man skal altså ikke alene gennemgå selvangivelsen som sædvanlig, men også sammenligne den med en anden